

Wasili Keynään lähimmät omaiset.

Wasili Keynäs kuollut

— 9. 10. kuoli Helsingissä ansioitunut Karjalan asianajaja, kansakoulunopettaja Wasili Keynäs. Hän oli syntynyt 3. 4. 1884 Vuokkiniemessä Itä-Karjalassa, mistä hän siirtyi Vöyriin ja joutui kauppa-alalle. Oltuaan vv. 1903—1908 Yhdysvalloissa Keynäs palasi Suomeen ja valmistui kansakoulunopettajaksi v. 1912. Toimittuaan opettajana Alavudella hän oli vv. 1918—1920 Repolan opettajaseminaarin johtajana, jolloin hänet valittiin Vienan Karjalan maakuntapäivillä Karjalan väliaikaisen hallituksen jäseneksi, vuotta myöhemmin Karjalan keskus-hallituksen jäseneksi ja v. 1922 Karjalan ulko-maisen valtuuskunnan jäseneksi. Herpaantumattomalla tarmolla hän työskenteli rajanta-

kaisen Karjalan kansallisten oikeuksien tunnetuksi tekemiseksi kansainvälisissä piireissä mm. toimimalla Karjalan Sivistysseuran varapuheenjohtajana vv. 1932—35, sihteerinä ja Karjalan Heimon toimittajana v:sta 1938 sekä Itä-Karjalan historiaosaston sihteerinä v:sta 1939. Oltuaan muutaman vuoden henkivakuutusyh-tiön piiritarkastajana Keynäs oli v:sta 1932 elä-keikään asti Helsingissä kansakoulunopettajana.

Wasili Keynään elämäntyön arviointi on jä-tettävä tuonnemmaksi. Tähän on useampiakin syitä. Jo tässä vaiheessa voitaneen sanoa, että hän oli ehkä enemmän kuin kukaan muu itä-karjalainen tehnyt vakavaa työtä heimonsa hy-väksi. Hän on kyntänyt pysyvän ja syvän vaon Itä-Karjalan kansalliseen herättämiseen. Hä-nellä oli useimmiten vastatuulta purjeissaan, mutta hän ei koskaan lannistunut. Hänen suu-rin ihanteensa ja tavoitteensa oli saada liittää oma rakas koti-Karjalansa äiti-Suomeen, ei orjanpoikasena, vaan rehdin liittosopimuksen mukaisesti. Hän uskoi vakavasti, että hänen koti-Karjalansa voisi antaa parastaan vain säi-lyttäen kielensä ja kansallisen olemuksensa. Emme puutu hänen poliittiseen toimintaansa.

Hän antoi merkittävän panoksensa myös kar-jalaisen kulttuurin hyväksi. Hän ei ollut varsi-naisesti Karjalan Sivistysseuran perustajajäsen, mutta tavallaan hän oli alusta alkaen sen tuki ja selkäranka. Riemastunein mielin hän kau-

kana Yhdysvalloissa otti vastaan tiedon seuramme edeltäjän, Vienan Karjalaisten Liiton perustamisesta. Jo kuukauden kuluttua seuramme perustamisesta (1906) hän perusti pieneen Illinoisin kaupunkiin, jonne oli muuttanut Viennasta kymmeniä karjalaisia miehiä, seuran ensimmäisen alaosaston ja lähetti ensimmäisen tukensa 1.000 arvokasta silloista markkaa: »Tällä rahalla on ostettava suomenkielisiä kirjallisuutta Vienaa ja Aunusta varten.»

Jo Amerikasta käsin hän avusti tämän lehden toimitusta. Myöhemmin, kun taantumuksellinen tsaarinvalta kukistettiin, hän avusti lehteämme vakinaisesti, kunnes vuonna 1938 hänet valittiin Karjalan Sivistysseuran sihteeriksi ja lehtemme päätoimittajaksi. Väsymättä hän uurasti tällä paikalla aina vuoteen 1954 saakka, jolloin hän katsoi antaneensa kaiken, minkä voi. Ikäkin oli jo 70 vuotta. Rakkaus ja huolenpito seuraa ja julkaisuamme kohtaan säilyi hänessä aina kuolemaan saakka. Vilpittömin sydämin voimme lausua hänelle suuren kiitoksemme arvokkaasta heimotyöstä.

Hautaus on toimitettu hiljaisuudessa vainajan toivomuksen mukaan. Perheen lisäksi hautajaisissa nähtiin vain läheisiä sukulaisia Mauroja, Maurasia, Pottosia, vuokkiniemeläisiä ja repolalaisia. Karjalan Sivistysseuran seppeleen lasivat seuran kunniapuheenjohtaja, kauppaneuvos Ville Mattinen, seuran puheenjohtaja B. Karpela ja kauppias F. Porokoski.

Karjalan Sivistysseuran seppeleen lasivat vas. Ville Mattinen, Heikki Porokoski ja B. Karpela.

Kalevalan opetus

Kalevalaseuran johtokunnassa ja työvaliokunnassa on keskusteltu jo monen vuoden ajan Kalevalan opetuksen tehostamisesta ja uudistamisesta. Vielä tämän syksyn aikana on tarkoituksena, että Kalevalaseura, kouluhallitus ja Suomalaisen Kirjallisuuden Seura yhdessä asettavat toimikunnan tutkimaan asiaa ja suunnittelemaan Kalevalan opetusoppia sekä mahdollisesti myös Kalevalan uutta koululaitosta. Opetusopin aikaansaaminen on tällä hetkellä tärkeintä. Sensijaan nyt kenties yleisimmin käytetyt Pienois-Kalevala ja Kalevala lyhennettynä lienevät tarkoitustaan vastaavia.

Koko Kalevalan opetuksen periaatteellisesta uudistamisesta on myös keskusteltu ja tarkoituksena olisi uudistaa opetusta, oppilaat perehdytettäisiin alkuperäiseen kansanrunouteen eikä vain enemminkin 1800-luvun kirjallista suuntausta kuvastavaan Lönnrothin Kalevalaan.

Asiaa tulevat lähinnä pohtimaan prof. Matti K u u s i, apulaisprof. Aimo T u r u n e n ja lehtori Urho J o h a n s s o n.

Aimo Turusen lausunto

Kalevalan opetus on aina ollut äidinkielen opetuksemme keskustelluimpia aiheita. Koulu-

jemme työohjelmaan se tuli jo ensimmäisten suomenkielisten koulukokeilujen mukana, ja alusta alkaen se oli keskeinen teos, jota vielä viime vuosisadan lopulla käsiteltiin kouluissamme peräti kahdeksana lukukautena, IV:ltä luokalta VIII:lle. Se oli samalla kertaa kielenkäytön opas, kaunokirjallinen lukemisto, kansanelämän opastaja ja suomalaisen muinaisuskon tulkitsija, vieläpä kieliopin harjoituskirja. Tämän valta-asemansa se menetti vasta vuosisadan alkupuolella, erityisesti ensimmäisen kymmenluvun taitteessa, jolloin ryhdyttiin voimakkaasti vaatimaan tilaa kotimaiselle taidekirjallisuudelle ja maailmankirjallisuuden merkkiteoksille.

Tunnukseksi tuli: Kalevala on ennen kaikkea kaunokirjallinen teos ja sellaisena sitä on opetettava. Tälle pohjalle koulujemme työskentely on sen jälkeen rakentunut, samalla kun eepoksen opettamiseen käytetty aika on vähitellen supistunut. Vielä 1930-luvulla siihen käytettiin n. 70 tuntia, nyt teos käsitellään useissa kouluissa n. 30 tunnissa, ja monet haluavat opetus-aikaa yhäkin lyhennettäväksi. Opetus tapahtuu V:llä luokalla, vain Kullervo-runot jätetään usein VI:lle, mutta myös kaksiasteista opetus-